

forbit. Da der første Gang var Spørgsmaal om Eftergivelse af faadanne Gjældsposter, gjorde jeg opmærksom derpaa, idet jeg sagde, at en Eftergivelse af Summen paa den foreslaaede Maade kun vilde blive en Dpfordring for Thinget, og en meget vigtig Dpfordring, til med Strengthed at kræve det Beløb, der saaledes blev tilbage; der er intet Farligere, end at estergive saaledes deelviis og saaledes Noget staae tilbage, som man igjen skal komme og forlange estergivet. Det er den Ulempe, som er i denne Sag; det gjør mig ondt, at den er kommen til Forhandling saaledes som den er; det havde været meget bedre, at, da denne Sum engang var bortvoteret, den saa var bleven borte og ikke kommen frem paany igjen, og, naar den skulde komme frem i en anden Skikkelse, havde det været langt bedre overveiet af dem, som mene det saa godt med Sagen, at den havde fundet en medierende Skikkelse istedetfor en absolut; men siden vi nu ikke ere come ind derpaa, troer jeg, at vi skulde lade Sagen falde. Hvilken Bet. den da end kommer til at gaae, er jeg overbevist om, at den igjen kan komme frem ad Velvillighedens Bet.

Finantsministeren: Jeg er nødsaget til at imødegaae en Bemærkning af den ærede Rigsdagsmand, fordi den muligviis kunde have en skadelig Indflydelse paa Fleres Dpfattelse af Sagen, og da den ikke forholder sig ganffe rigtig. Det var nemlig den Bemærkning af den ærede Rigsdagsmand, som angik hvad jeg skulde kunne gjøre, naar man antog det Uendingsforslag, som Udvalgets Majoritet har stillet, og som jo gaaer ud paa, at nægte Eftergivelse af Conferentsraadinde Rothes Mellemværende med Statskassen. Den ærede Rigsdagsmand antog, at jeg kunde affinde mig med Boet og modtage en Avertional-Sum, og derpaa igjen komme frem med Sagen til Efteraaret; — men det vil jeg ikke kunne gjøre. Naar Sagen her forkastes, saa vil jeg ikke kunne gjøre Andet, end at melde det for Boet, og lade det komme an paa, om Boet kan henstaae, og navnlig om Boets øvrige Creditorer ville lade Boet henstaae saalænge, til Sagen atter kan komme frem, og jeg maa i den Henseende gjøre opmærksom paa, at det ikke er nok,

at Rigsdagen kommer sammen til October, men denne Sag skal jo fuldstændigt behandles gjennem begge Rigsdagens Thing; det er derfor muligt, at der kan gaae en meget lang Tid hen, og der er slet ingen Garantie for, at man snarere til Efteraaret skulde komme til Enighed om denne Post end nu; ja, der er maaskee mindre Anledning til at antage det, ligesom det ogsaa, som allerede bemærket, er uvist, hvorvidt de øvrige Creditorer ville lade Sagen staae hen saalænge. Jeg kan altsaa ikke Andet end antage, at det egentlige Resultat vil blive, at Boet bliver realiseret, og at Enken kommer til at miste de Effecter, som hun ifølge Regjeringens Forslag skulde beholde, fordi hun ikke har stiftet Gjælden, men hendes aføede Ugtiefælle. Hvad angaaer de øvrige Poster i Lovforslaget, kan jeg ikke med Hensyn til nogen enkelt Post, saaledes som med Hensyn til denne, vide, hvorledes det vil stille sig. Naar et Lovforslag som dette falder igjennem, saa er Sagen accurat paa det Standpunkt, som da ethvert enkelt Spørgsmaal fra første Færd af kom under Overveielse, og jeg maa altsaa see, hvad der kan være at gjøre, — om det er muligt at holde de enkelte Sager ilive eller ikke, og navnlig om, hvorvidt jeg kan forsvare, at tage det Ansvar paa mig at holde Sagerne hen, til de igjen kunne undertastes Rigsdagens Prøvelse næste Gang.

Sfchering: Det forekommer mig, som om den ærede Minister og jeg næsten vare enige. Jeg ventede heller ikke, at Sagen skulde komme til anden Afgjørelse, end at den maatte blive overgivet til Forhandling med Boet, og dette kom til at gjøre saadanne Tilbud, som fra Finantsministeriets Side maatte eller kunde blive forebragte her og saa toges, om jeg saa maa sige, for god Betaling for Gjælden. Det forekommer mig, at det er omtrent det Samme, som den ærede Minister mener kan see. Der er kun den Forskjel, at han troer, at man vil gaae strengere frem imod Enken og ikke give hende Tid, og at jeg derimod efter Sædvane antager, at man vil gaae meget lemfældigt frem imod hende. Der er en Regel blandt Andet, — den er forøvrigt paa Tydsk, — som siger: „Wo Nichts ist, da hat selbst der Kaiser sein Recht verloren“, den vilde de forskjellige Folk,